

Реферат статті Седлик О. В.
**"Економічна політика співпраці України з міжнародними
фінансовими організаціями"**

Однією з основних тенденцій формування системи міжнародних економічних відносин у третьому тисячолітті є процес глобалізації. Неминучою стала і глобальна інтеграція фінансово-банківської системи, яка передбачає посилення економічної взаємозалежності країн світу. Діяльність міжнародних фінансових організацій набула вагомого значення для України. Зокрема, після початку кризи чимало країн, які розвиваються, не мали доступу до ринкового фінансування, і надані міжнародними фінансовими інститутами ресурси були критично важливими для забезпечення поступової адаптації до зовнішніх і внутрішніх дисбалансів і диспропорцій, які виникли в результаті кризи.

В Європі здійснюють свою діяльність такі регіональні валютно-кредитні організації: Європейський інвестиційний банк, Європейський банк реконструкції та розвитку, Європейський фонд валютного співробітництва.

Серед найбільших міжнародних фінансових організацій, що проводять свою діяльність в Україні, слід виділити такі: Міжнародний валютний фонд, Світовий банк та Європейський банк реконструкції та розвитку. Слід зазначити, що Україна посідає одне з лідируючих місць у запозиченнях під час кризи поміж країн Центральної, Східної та Південної Європи.

Проведений комплексний аналіз свідчить про активну співпрацю України з міжнародними фінансовими організаціями. Проте без зміни або принаймі значної корекції соціально-економічної парадигми розвитку Україна неспроможна буде виконувати свої фінансові й соціальні зобов'язання.

Разом з тим, на тлі негативних факторів, спричинених зовнішніми запозиченнями України, слід відзначити нові перспективи стратегії співробітництва міжнародних фінансових організацій та України у 2008 – 2011 роках: модернізація фізичної інфраструктури України, насамперед у секторах енергозбереження; стимулювання інноваційної діяльності, поліпшення середовища для бізнесу, формування "економіки знань", розвитку трудових навичок і створення нових якісних робочих місць; вдосконалення управління державними ресурсами; реформування системи соціальної допомоги та пенсійної системи з метою зниження витрат на адміністрування чинних систем.